

[Justitsministeren]

drer denne tilbagesendelse – det er det, der står i Jyllands-Posten – så tror jeg, det må bero på en misforståelse både af min og af ombudsmandens udtalelse.

Derfor synes jeg, det er vigtigt at slå fast, sådan at det ikke misforstås, at når de palæstinensiske asylansøgere, som har fået afslag på asyl i Flygtningenævnet, fortsat opholder sig her i landet, skyldes det, at de enten har søgt Justitsministeriet om en opholdstilladelse efter reglerne i lovens § 9, stk. 2, altså reglerne om særlig humanitær opholdstilladelse, eller har begæret asylsagen genoptaget i Flygtningenævnet eller har indbragt en eller flere afgørelser for Folketingets ombudsmand. Her er det jo sådan efter en fast, årelang praksis, at sådanne begæringer om genoptagelse – klager – tillægges opsættende virkning. Derfor er jeg selvfølgelig ikke uenig i – som jeg også har sagt det ved tidligere lejligheder – at det er en væsentlig årsag til de lange sagsbehandlingstider, og det er jo et af de spørgsmål, vi vender tilbage til i forbindelse med drøftelserne om udlændingeloven.

Men jeg vil gerne sige meget klart til fru Pia Kjærsgaard, at bestemmelsen i udlændingelovens § 31 – og det er vigtigt at holde fast i – ikke giver nogen adgang til at gribe ind i en igangværende sagsbehandling, men er en bestemmelse, som først bliver aktuel i forbindelse med den eventuelle udsendelse af en person, som ikke er rejst ud af landet efter en upåklaget endelig afgørelse. Som jeg også tidligere har sagt – fru Pia Kjærsgaard har jo stillet en række spørgsmål til mig tidligere i Folketinget om det – er det vigtigt at holde fast i, at det, ombudsmanden har forholdt sig til, og som er diskussionens tema, er spørgsmålet om § 31 og dermed udsendelsesproblematikken.

Fru Pia Kjærsgaard har nærmest den opfattelse, at hvis jeg havde lagt ombudsmandens fortolkning til grund hidtil, kunne jeg bare være brudt ind i alle procedurerne og have sagt, at nu måtte de statsløse palæstinensere rejse ud af landet. Sådant er det altså ikke, og det er heller ikke det, denne lovregel drejer sig om.

Det er også vigtigt at sige i relation til fru Dorte Bennedsens udtalelser, at bestemmelsen i § 31 heller ikke giver mig beføjelser til at gå ind på nuværende tidspunkt i sagsforløbet vedrørende gruppen af statsløse palæstinensere og f.eks. meddele en generel opholdstilladelse.

Den omhandler som sagt selve udsendelsessituationen, og derfor må den ikke blandes sammen med bestemmelserne om meddelelse af opholdstilladelse, herunder også bestemmelserne i udlændingelovens § 9 vedrørende mulighederne for efter en nøje individuel vurdering af give enkeltpersoner humanitær opholdstilladelse.

Der har jo været behandlet en række sager for de statsløse palæstinensere i Justitsministeriet efter bestemmelserne om humanitær opholdstilladelse, og som jeg tidligere har sagt, har dette også i en lang række sager givet anledning til, at der rent faktisk er meddelt enkeltpersoner humanitær opholdstilladelse.

Det er også et svar til fru Elisabeth Arnold, for det, der altså er tale om, det, der er procedurerne, er, at asylgrundlaget som hidtil vurderes af Flygtningenævnet, spørgsmålet om humanitær opholdstilladelse vurderes af Justitsministeriet, og så er der udsendelsesproblematikken, som ombudsmanden har forholdt sig til, og hvor jeg netop har præciseret, hvilken procedure der nu vil blive fulgt i forbindelse med en selvstændig forvaltningsretlig afgørelse.

Om det så i konkrete sager ville føre til en anden afgørelse – det var det, fru Elisabeth Arnold spurgte om – kan jeg naturligvis ikke sige, for det ville kræve, at jeg havde de konkrete sager liggende foran mig, men lad mig sige generelt, at det tror jeg næppe, for situationen ville jo være den, at det grundlag, hvorpå der skulle træffes afgørelse om udsendelsen – og nu ser jeg bort fra, at der kan være fremkommet helt nye oplysninger, at der kan være opstået en ny situation i de lande, hvortil der kan være tale om en tilbagesendelse – i sit materielle indhold ville være meget lig for ikke at sige helt lig med det grundlag, som Flygtningenævnet har skullet vurdere sagen på.

Derfor må jeg altså sige til fru Elisabeth Arnold, at selv om der nu bygges denne særlige procedure op i forbindelse med udsendelsesproblematikken, betyder det ikke, at der generelt kan siges, at der bliver tale om andre afgørelser. Det ville også være mærkeligt, hvis det var tilfældet.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Mit spørgsmål til justitsministeren lød helt